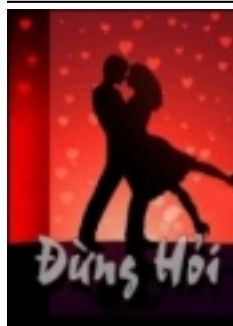

Đừng Hối

Contents

Đừng Hối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12

Đừng Hối

Giới thiệu

Nếu bạn đọc nào yêu thích thể loại truyện cổ đại nhất là những chuyện với tình tiết tranh đấu trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-hoi>

1. Chương 1

Sử ghi Đại Dã năm 173, Vĩnh Thành hoàng hậu thất đức, bị đuổi ra khỏi cung. Thừa tướng hai triều Thượng Quan Phong – phụ thân của hoàng hậu, đập đầu vào cột chết ngay tại chỗ, toàn thể gia quyến Thượng Quan bị định tội, cả nhà phải đi lưu đày. Duy chỉ có hoàng hậu bị phế không rõ tung tích, hoàng đế nổi giận, lùng tìm khắp nơi không thấy, thương tiếc những năm tháng trước đây luôn kính cẩn khuôn phép, truy phong cho hiệu là “Vĩnh Thành”, lập mộ chôn y phục cùng di vật, an táng trong lăng tẩm, lập di chiếu căn dặn trăm năm sau hợp táng cùng Vĩnh Thành hoàng hậu.

**

Trăng treo đầu cành liễu;

Hương thoảng lò kim thú. [1]

Đức Ngôn hầu hạ Trạm Lam rửa mặt chải đầu, rồi khẽ cúi lạy cất giọng nhẹ nhàng: “Hoàng hậu nương nương, xin người hãy đi nghỉ sớm.”

Vừa dứt lời, bên ngoài cửa đại điện đã đóng chặt chợt vang lên giọng nói của An công công bên người Hoàng thượng: “Hoàng hậu nương nương, đêm nay hoàng đế nghỉ tại Diên Khánh Cung.”

Trạm Lam làm như không nghe thấy, lặng lẽ co mình trong chăn lụa, Đức Ngôn liếc nàng một cái, bước vội ra ngoài báo với An công công “Hiểu rồi”. An công công khẽ than khổ, lui xuống vội vã rời đi, Đức Ngôn quay vào trong phòng, buông từng lớp màn xuống, thắm thở dài lắc đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, tin Hoàng thượng tối qua lại nghỉ ở Diên Khánh Cung đã truyền khắp trong cung. Tính ra tháng này vẫn chưa qua hơn nửa, Hoàng thượng đã sủng hạnh mười ngày, Tần Phi vào cung cũng đã được một năm, không ngờ lại chuyên sủng như vậy.

Đám phi tần bàn tán rôm rả, truyền tới tai Thái hậu, lúc Trạm Lam đến vấn an, đứng dưới mái hiên suốt hai canh giờ vẫn chưa được tiếp kiến, cuối cùng Thái hậu sai một cung nữ đi ra, lạnh lùng cất giọng: “Ngay cả những gia đình bình thường bên ngoài cũng hiếm thấy cảnh sủng thiếp giết vợ, không biết hoàng hậu nương nương nắm giữ lục cung thế nào, khiến vạn tuế gia [2] bị người ta chê trách như vậy.”

Đây chính là hình phạt cho Trạm Lam.

**

Bữa tối Trạm Lam vẫn như cũ, sau bữa ăn nàng viết hai trang giấy để tiêu hóa, còn chưa thu bút, ngự giá đã đến.

Đức Ngôn vội vàng bước vào giúp nàng thay y phục, lúc vấn tóc tay cũng run run. Thời gian gấp gáp, chưa kịp tắm rửa, khi Trạm Lam quỳ xuống vấn an hần mới phát hiện bên sườn cổ tay còn dây mực, chỉ có thể lẳng lặng rứt vào tay áo.

Hần không gọi, đành phải quỳ mãi, sàn ngọc lạnh ngắt, sự buốt giá ngấm từ đầu gối đến tận đáy lòng. Trong khoảnh khắc, trước mắt bỗng tối sầm lại, nàng chỉ nhìn thấy mép tay áo với những sợi kim tuyến lấp lánh ánh bạc. Người bỗng nhẹ bẫng bay lên, hóa ra là được hần ôm vào lòng.

Đức Ngôn nén ý cười nơi khóe mắt, dẫn cung nữ trong phòng lần lượt ra ngoài, trong chớp mắt chỉ còn hần ôm nàng bước vào phòng trong, Trạm Lam hơi luống cuống, nói lí nhí: “Hãy để nô tì hầu hạ hoàng thượng rửa mặt chải đầu.”

Hần không lên tiếng cũng không hề dừng lại, Trạm Lam ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của hần, không còn vẻ lạnh lùng thường thấy, đôi mắt đen thẳm kia ba năm về trước đã từng khiến nàng đem lòng thương nhớ ngay từ khoảnh khắc đầu tiên, vẫn sáng rực như thể có cả bầu trời sao chìm đắm trong đó.

Nàng có phần bồn chồn.

Hoàng thượng đặt nàng trên chiếc giường trong gian phòng thanh tĩnh, cầm chiếc khăn ngâm trong chậu nước ấm, lật cổ tay co trong ống tay áo của nàng ra, cẩn thận lau sạch vết mực còn đọng lại. Ngón tay thon dài mạnh mẽ ấn trên cổ tay, hơi nóng hằm hập không ngừng, Trạm Lam mặt đỏ bừng, cố rút tay về, vùi đầu không nhìn hần. Hần cũng không giận, vẻ mặt cười như không cười, ánh mắt rơi trên vành tai xinh xắn tựa bạch ngọc của nàng, mắt phượng hẹp dài híp lại.

Đêm đó chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì, tắt đèn xong hần ôm nàng ngủ, rất nhanh hơi thở đã trở nên đều đều. Trạm Lam nằm trong lòng hần gặp mộng, mộng về ba năm trước.

Ba năm trước nàng vốn không thể ngờ sẽ có ngày mình được gả vào cung, nữ nhi độc nhất của thừa tướng đệ nhất Dạ Quốc – Thượng Quan Phong, quả tình không cần phải gả vào cung cùng chia sẻ một người đàn ông với bao người con gái khác, phụ mẫu yêu thương nàng như thế, chỉ hy vọng nàng tìm được một người trung hậu hiền lành, sống cùng nhau trọn đời trọn kiếp. Huống hồ khi đó tiên đế lâm bệnh hiểm nghèo, đám hoàng tử tranh quyền đoạt vị, tình hình triều đình nguy ngập, phụ thân như bước trên băng mỏng, càng không hy vọng hôn sự của nàng có dính dáng chút nào đến hoàng gia.

Nhưng đúng vào thời điểm đó nàng đã gặp hắn.

Mộ Dung Thâm khi ấy vẫn chưa đăng cơ, là Cửu hoàng tử của tiên đế, đáng tiếc mẫu phi xuất thân thấp kém, hắn cũng không lấy chuyện tiên đế lâm bệnh làm vui, hơn nữa còn có công trạng đầy mình, khiến ấy vị hoàng tử khác đều kiêng dè, bèn liên thủ lại nhằm trừ khử hắn để yên lòng. Lúc đó hắn bị vu là lòng dạ bất trung, tiên đế trong cơn bệnh nặng liền quở trách hắn nghiêm khắc, cả triều đều rĩ tai nhau Cửu hoàng tử diện hạ sắp bị bắt lại, hắn đêm hôm khuya khoắt thay thường phục đến thăm đại thần, Thượng Quan Phong ngay cả cửa cũng không thèm mở cho hắn vào.

Đêm đó đúng vào Thất Tịch, Trạm Lam ở hậu viện bày bát nước và kim châm, nửa đêm lén lút ra ngoài kiểm tra, kim còn chưa nổi lên, một gã Cửu hoàng tử bỗng từ trên trời rơi xuống.

Đời người nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ.

***

[1] Hương thoảng lò kim thú (Theo bản dịch của Nguyễn Chí Viễn – nguồn thivien.net. Câu thơ này nằm trong bài thơ “Túy hoa âm” của Lý Thanh Chiếu)

Nguyên văn:

(Thụy não tiêu kim thú)

Thụy não, hay còn gọi là long não – một loại hương liệu được dùng trong thời xưa. Còn kim thú là một loại bếp lò nhỏ để đốt hương liệu.

[2] một cách gọi tôn kính dành cho Hoàng thượng.

2. Chương 2

Phượng Tường Cung.

Sớm tinh mơ, tiểu thái giám của kính sự phòng [1] ló đầu ra nhìn, trông thấy Đức Ngôn đi ra liền kéo lại lí nhí van nài: “Bà cô ơi, xin hãy chỉ dạy cho nô tài, sen này... nên đưa mấy hạt?”

Hoàng thượng đêm nay lâm hạnh bao nhiêu lần thì đưa bấy nhiêu hạt, đương nhiên không có ai dám hỏi hoàng thượng cả, dựa theo tiền lệ, các phi tử khác gửi một hạt, còn hoàng hậu thì hai hạt thành đôi thành cặp, nhưng hiện giờ Đức Ngôn ôm trong lòng tấm chăn vừa được thay xuống từ trên giường của hoàng hậu nường nường, bề mặt vô cùng sạch sẽ... Đức Ngôn chán nản lắc đầu, tiểu thái giám cả kinh, không dám lên tiếng, vội vàng cúi đầu lui đi.

Đức Ngôn giao tấm chăn cho tiểu cung nữ, mới sáng ra thần sắc đã ủ dột, khi nhìn về phía hoàng hậu nường nường, mấy lần muốn nói lại thôi.

Số lần hoàng thượng đến Phượng Tường Cung chỉ đếm trên đầu ngón tay, đến rồi cũng chưa từng lâm hạnh hoàng hậu nường nường, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ e có một ngày...

Trạm Lam dùng bữa sáng xong, cả buổi đều ở trong thư phòng vẽ tranh, Đức Ngôn hầu hạ bên cạnh, chỉ thấy thứ mà hoàng hậu nường nường vẽ không phải là cỏ cây hoa lá chim chóc, mà lại là những vòng mực đen, không nhìn ra là thứ gì.

“Nường nường, bức họa này là... non nước sao?” Đức Ngôn ngấm nhìn hồi lâu, nghi hoặc hỏi.

Trạm Lam hé miệng khẽ cười: “Là ngôi sao.”

Đức Ngôn càng hiểu kỳ: “Nô tì nhìn thế nào cũng không thấy giống ngôi sao?”

“Bị mây che mất rồi.” Trạm Lam ngẩng đầu, chớp mắt với cô.

Đức Ngôn đơ người một lúc, rồi che miệng phì cười.

Hoàng hậu nương nương tính cách dịu dàng độ lượng, về nhan sắc cả hậu cung không một ai có thể sánh bằng, lại càng không thiếu đáng về đáng yêu thú vị như lúc này, thật sự không tài nào hiểu nổi vì sao hoàng thượng lại đối xử với Người như vậy. Đức Ngôn khẽ cất giọng lưỡng lự: “Là nô tỳ ngu dốt... nếu như có hoàng thượng ở đây, Người nhất định có thể hiểu được tâm tư tình tế của nương nương.”

Cô đang ám chỉ Trăm Lam, cần nắm chắc cơ hội gần gũi hơn với hoàng thượng.

Trăm Lam dường như nghe không hiểu, nhếch miệng mỉm cười, vẫn yên tĩnh vẽ những ngôi sao của nàng.

Trong cung này tai mắt bốn phía, sát khí khắp nơi, Đức Ngôn không dám nhiều lời. Cả hoàng cung đều biết hoàng hậu nương nương không được lòng hoàng thượng, thậm chí vẫn ngầm có lời đồn đại nói rằng sau ngày đại hôn hoàng hậu nương nương vẫn chưa thể giao ra khăn hỉ... Thái hậu cũng cực kỳ không thích hoàng hậu nương nương, trong cung đều rỉ tai nhau nếu không phải là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu nương nương quyền thế ngất trời, thì e rằng đã sớm bị bỏ rồi.

Đức Ngôn trái lại không hề nghĩ như vậy, mấy năm cô sống trong cung đã học được tốt nhất là phải biết đo mặt ướm lời, hoàng thượng tuy ít khi tới, nhưng mỗi lần đến thăm hoàng hậu nương nương, ánh mắt ấy thực sự rất khác... Đức Ngôn không biết diễn tả sự khác biệt đó như thế nào, ngoài cung có người đang đợi cô, khi người ấy nhìn cô, nét mặt cũng giống y như vậy.

Nhớ đến người bên ngoài cung, Đức Ngôn càng không thể nhiều lời, vẫn còn hai năm nữa cô mới được thả ra ngoài, không thể phạm phải chút sai lầm nào.

“Tần phi nương nương!” Đúng lúc này một người hầu vừa hô vừa đuổi theo một vị phu nhân vận cung trang bước vào điện, cắt đứt mạch trầm tư của Đức Ngôn, Trăm Lam cũng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy vị Tần phi ở Diên Khánh Cung được hoàng thượng sủng ái, đã bước nhanh tới trước bàn sách cách chưa đầy một trượng, hơi cúi người coi như vấn an, rồi đứng thẳng dậy vội vàng hỏi: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nghe nói Người muốn hoàng thượng nghỉ ở chỗ Người một tháng mười lăm ngày?!”

Trăm Lam vô cùng kinh ngạc đặt bút xuống, Đức Ngôn lo nàng đích thân răn dạy sẽ mất đi tôn nghiêm, vì vậy xông lên trước cất giọng đồng dục: “Tần phi nương nương xin cẩn thận lời nói!” Cô đánh mặt lại, “Quy củ trong cung kỳ nhất là lời đồn đại, hoàng hậu nương nương thứ nhất chưa từng ban chỉ, thứ hai chưa từng có khẩu dụ, Tần phi nương nương nghe từ đâu mà nói xằng nói càn, còn dám đến đây chất vấn hoàng hậu nương nương?!”

Tần phi lại khóc lóc om sòm, vành mắt đỏ hồng cáo tội rồi lui xuống. Trăm Lam thở dài, im lặng chẳng nói năng gì.

Đến tối vẫn chưa dọn cơm nước, hoàng thượng đã tới, hiếm khi nào hoàng thượng ngự giá đến Phượng Tường Cung hai ngày liên tiếp, Đức Ngôn vội sai người hầu đi dọn đồ ăn, vừa xoay người trở về, nghe thấy trong phòng vang lên giọng nói thâm trầm tức giận của hoàng thượng: “Lấy sự từ bi của thái hậu để ép trẫm đến chỗ của ngươi, trẫm còn chưa trách tội, ngươi được một tác lại vẫn muốn tiến thêm một bước! Trước mặt thái hậu và trẫm thì tỏ ra ngoan ngoãn yếu đuối, vừa xoay người đã giễu võ dương oai với ái phi của trẫm sao?!”

Đức Ngôn sợ tới nỗi quỳ rạp xuống đất thổ từng cơn, lòng thầm rõ là do Tần phi không biết lễ nghi, sao ngay cả hoàng thượng cũng không phân biệt được phải trái?

Chỉ nghe giọng nói của Trăm Lam vẫn trong trẻo như cũ: “Nô tỳ không dám.”

Hoàng thượng cười gằn một tiếng, “Loại phụ nữ chỉ biết đổ kỵ.”

***

[1] Kính sự phòng: thuộc phủ nội vụ, chuyên quản chuyện phòng the.

3. Chương 3

Đức Ngôn nghe xong câu này, cõi lòng bỗng tan nát, lê đầu gối về phía trước, thều thào thuật lại: “Hoàng thượng: Tần phi nương nương không biết nghe lời đồn đại xằng bậy ở đâu, lúc chiều chạy đến chất vấn hoàng hậu nương nương, nô tỳ sợ Tần phi nương nương thất lễ làm hỏng quy củ, bèn lên tiếng nhắc nhở một câu, hoàng hậu nương nương chưa hề nói câu nào với Tần phi nương nương hết, xin hoàng thượng minh xét!” Cô dập đầu mấy cái rồi lại bẩm: “Thái hậu nương nương giận hoàng hậu nương nương quản lý không nghiêm, đã mấy ngày nay chưa từng tiếp kiến nương nương.”

Trạm Lam quát cô: “Đức Ngôn lui xuống!”

Đức Ngôn vừa quỳ vừa dập đầu, không nhìn rõ sắc mặt của hoàng thượng, nhưng hoàng hậu nương nương chưa bao giờ quát mắng nghiêm khắc như vậy, cô biết hôm nay mình đã vượt quá bốn phận rước phải đại họa, nhưng hoàng thượng quả trách hoàng hậu nương nương như thế, cô thực lòng không thể chịu được.

“Khoan đã.” Giọng nói lạnh lùng từ tốn của hoàng thượng cất lên, “Người, ngẩng đầu lên.”

Đức Ngôn giật mình quỳ thẳng người, ánh mắt hoàng thượng lạnh như băng, cơ thể cô cứng lại, chỉ nghe hoàng thượng khẽ cười một tiếng, “Lui xuống gọi người hầu hạ thay y phục.”

Trên trán Đức Ngôn lấm tấm mồ hôi lạnh, gọi người hầu hạ thay y phục, nghĩa là hoàng thượng muốn lâm hạnh cô.

Trong nháy mắt, cả điện không hề có một âm thanh nào, Đức Ngôn quỳ gối nơi đó lệ rơi lã chã người run lẩy bẩy, ánh mắt Mộ Dung Thẩm chỉ rơi trên mặt Trạm Lam. Hắn tràn ngập hứng thú, quan sát ánh mắt nàng dao động, ngày ngày luôn mang thần sắc đứng đưng không tranh đoạt, lúc này cuối cùng cũng đã gọn lên tia cay đắng, hắn cảm thấy trong lòng thoải mái vô cùng.

“Sao vẫn còn chưa lui xuống chuẩn bị?” Đổ thêm dầu vào lửa.

Đức Ngôn bật khóc, liên tục dập đầu xuống “Hoàng thượng tha cho nô tỳ, nô tỳ không dám như thế nữa!”

“Ân sủng của trẫm, sao người lại giống như nhận trừng phạt vậy?” Hắn chậm rãi lên tiếng, An công công đã sai người vào kéo Đức Ngôn, Đức Ngôn lê trên mặt đất khóc không thành tiếng, hoảng sợ vô cùng. Cô chưa bao giờ có tâm tư được nhận ân sủng, ngoài cung vẫn còn có người đang đợi cô, cô không muốn cả đời đều bị nhốt trong chiếc lồng này.

“Hoàng thượng!” Trạm Lam quỳ xuống: “Nô tỳ không đúng, xin hoàng thượng hãy trách phạt nô tỳ.”

“Không phải trẫm đang trách phạt người đấy sao?” Mộ Dung THẨM khẽ cười nói với nàng.

Hoàng thượng nói như vậy, An công công liền phất tay thả Đức Ngôn ra. Tất cả người hầu đều lui hết xuống, Mộ Dung Thẩm đứng dậy đi tới trước mặt nàng, ngồi xổm xuống nâng cầm nàng lên, ngắm nàng một lúc, môi mỏng khẽ nhếch, cười gần một tiếng: “Không biện giải vì mình một lời, lại lấy thân tạ tội thay ột con nô tỳ, nữ nhi được Thượng Quan Phong dạy bảo có khác, quả nhiên tính cách giống y hệt lão ta, mua danh cầu lợi.”

Trạm Lam lòng khẽ run lên, thâm hiểu phụ thân trên triều e là lại trái với ý của hắn. Ban đầu người mà phụ thân ủng hộ chính là Tam hoàng tử do chính cung thân sinh, sau khi Mộ Dung Thẩm đăng cơ, lực lượng hùng hậu, quét sạch vây cánh của Tam hoàng tử, phụ thân cũng bị giáng xuống vài cấp, nhiều lần bị trách cứ, Thượng Quan gia ngày hôm nay đã không còn lớn mạnh như ngày trước.

Nhưng đó là chuyện của đám nam nhi.

Trạm Lam lặng lẽ quỳ gối tại chỗ, cảm bị bóp chặt không thể cử động, hít sâu một hơi, rồi lên tiếng: “Trong mắt hoàng thượng, toàn thân nô tỳ đều sai, có biện bạch cũng như không.”

“Nói khéo lắm.” Hắn ấn chặt ngón tay, giọng nói lạnh băng, “Hôm nay trẫm lên triều răn dạy Thượng Quan Phong, tước mũ miện lòng công của hắn.”

Trạm Lam không hề tỏ ra kinh ngạc, bình tĩnh đáp: “Hậu cung không được can dự chuyện chính sự, nô tỳ không biết nói gì hơn.”

Bình thường hắn hay dùng thủ đoạn để dồn ép nàng, nàng trước giờ luôn nhẫn nhịn chịu đựng, hiếm có khi nào cùng hắn đối chọi gay gắt như hôm nay, Mộ Dung Thầm không giận, trái lại còn mỉm cười: “Thật ra người hiểu rất rõ. Nhưng Thượng Quan Trạ Lam, người nghĩ người dựa vào cái gì mà có thể trở thành hoàng hậu của Đại Quốc này?”

Hắn nói xong liền buông tay, Trạ Lam có thể cúi đầu xuống, khẽ đáp: “Đương nhiên không phải là dựa vào tình cảm giữa nô tỳ và hoàng thượng.”

Mộ Dung Thầm không ngờ nàng sẽ thốt ra câu này, sững người ngay tại chỗ. Ánh mắt lúc sáng lúc tối, hắn im lặng một lát, cười khe khẽ, cất giọng trầm trầm: “Ta còn tưởng cả đời này nàng sẽ không bao giờ nhắc lại.”

Ta vẫn cho rằng ta vờ như đã quên, nàng quyết sẽ không nhắc đến.

Trăng lạnh chiếu Thương Châu, ánh trăng trườn vào qua khung cửa nhỏ chạm trổ hoa điêu tinh xảo, rơi xuống làn váy xanh nhạt của nàng vương trên đất, trăng hôm nay vẫn giống như năm đó.

4. Chương 4

Mộ Dung Thầm ngồi trong góc nơi trăng không rọi đến, lẳng lặng ngắm nhìn chiếc gáy trắng như tuyết hơi cong cong trong áo của nàng, ngón tay trên đầu gối khẽ gõ không một tiếng động, từng nhịp từng nhịp. Trong khoảnh khắc, cuối cùng cũng nhắc chân rời đi không nói một lời.

Tối đó An công công đến truyền khẩu dụ của hoàng thượng: Hoàng hậu phẩm hạnh bất chính, phạt cấm cung, đóng cửa tự giam tội ba tháng.

**

Trạ Lam sống những ngày bình thường cũng không khác mấy so với đóng cửa tự giam tội, hôm nay chỉ thêm không cho phép ra cửa cung cũng không cho phép người khác đến thăm, ngay cả việc vấn an Thái hậu cũng được miễn, thời gian của nàng càng nhiều, cả ngày luyện chữ vẽ tranh, cũng nhàn rồi dễ chịu.

Đức Ngôn tối ấy lĩnh thẻ, bây giờ ngay cả nói chuyện với Trạ Lam cũng không dám, khép nép cung kính lại xa lạ muôn phần.

Có đôi lúc Trạ Lam nhìn lên bầu trời bị bức thành cung cắt thành vuông vắn, trong lòng khó tránh khỏi tự vấn bản thân, thật sự phải sống như vậy đến chết già sao, phải làm thế nào mới phải?

Phải làm thế nào mới phải đây, cuộc sống của nàng vốn mang đầy màu sắc rực rỡ.

Thực ra những tháng ngày nơi khuê phòng trước kia cũng khá vô vị, sau khi gặp Mộ Dung Thầm, nàng mới biết thế gian này lại tươi đẹp thú vị nhường vậy. Mà khoảng thời gian nàng cảm thấy đời người vui vẻ tuyệt vời nhất, là sau khi ngự chỉ ban hôn nàng làm hoàng hậu, trước ngày đại hôn.

Ngày trước tuy hắn đã từng hứa hẹn với nàng, nhưng đó là Cửu hoàng tử thất thế sa cơ, Trạ Lam không ngờ sau khi hắn đăng cơ vẫn sẽ cưới nàng.

Tiểu cô nương hãy còn trẻ trung xinh đẹp, khó tránh khỏi lầm tưởng đó là tình ý.

Mãi đến đêm đại hôn ngày ấy, hắn lạnh lùng ngồi bên cạnh nàng, im lặng không nói, tận đến khi trời sáng, một ngón tay cũng chưa chạm vào nàng, tự nàng vén khăn đội đầu ra, cất giọng hỏi hắn: Mộ Dung Thầm, chàng sao vậy?

Mặt hắn lạnh như ngọc, giọng nói tựa băng: “Trẫm là hoàng đế, gọi thẳng tên húy của trẫm, phạm tội đồng mưu phản.”

Trạ Lam khi đó mới hiểu, người cưới nàng là hoàng đế của Đại Đại Quốc, không còn là Cửu hoàng tử Mộ Dung Thầm cùng vào sinh ra tử mà nàng luôn mong nhớ.

Chuyện xưa tựa như mây khói, cảnh đêm bắt đầu trùm xuống.

Trạm Lam vẫn chợp mắt trên chiếc giường nhỏ cạnh cửa sổ, đám người hầu được dặn dò không phải hầu hạ, cả ngày đều khuất xa chưa từng xuất hiện, trong mơ hồ dường như có người vuốt tóc nàng, nàng ngủ mê man, nhất thời cứ tưởng vẫn còn đang ở phủ thừa tướng, ban đêm bỏ quên khóa, hân trèo tường nhảy vào, mắt hầy còn chưa mở đã cười khê, thì thào hỏi: “Có mang mút quả uội không?”

Bàn tay kia chợt ngừng lại.

Trạm Lam lập tức tỉnh dậy, hoảng hốt chống người dậy vắn an, hân dùng sức kéo nàng lên giường, vươn người lên đè nàng lại, mạnh mẽ thô bạo hạ môi xuống.

Một lát sau hân hớn hể buông ra, Trạm Lam nhắm mắt không chịu nhìn hân, hân liền hôn mắt nàng, thềm thì bên tai nàng: “Nàng mở mắt nhìn ta, cười với ta, ta dẫn nàng đi ăn mút quả.”

Trạm Lam trong lòng chợt chua xót, biết rõ đó là cảnh còn hoang đường hơn trong mộng, lại vẫn nghe lời hân như xưa liền mở mắt, cắn môi nhìn sâu vào hân một lúc, hé ra một nụ cười đã lâu không thấy.

Mộ Dung Thầm cũng bật cười, trán tì lên trán nàng, chớp mũi cọ cọ nàng, khê cười ha hả.

“Trạm Lam...”

Khoảnh khắc này giống như quay trở lại thuở trước.

**

“Chúng ta đi đâu vậy?” Trạm Lam dựa vào lưng hân, trong tiếng gió vù vù hỏi bên tai hân.

Nàng hà khí như lan, Mộ Dung Thầm hơi khựng lại, lập tức nhảy càn nhanh: “Không phải có người muốn ăn xâu mút quả sao?”

Trạm Lam không biết đang nghĩ gì, ôm cổ hân ghì chặt lên người hân, cười khe khê.

Nàng tưởng cả đời này sẽ không ra khỏi tường cung được nữa, hân công nàng qua mấy điểm lên xuống rồi trèo ra ngoài. Công lực trèo tường của người này quả là dày dặn kinh nghiệm.

Nói là đi ăn mút quả, nhưng lúc này đã đêm hôm khuya khoắt, trước giờ giới nghiêm chưa bao lâu, trên phố ngay cả người đi đường cũng ít gặp, nào có nơi nào còn bán mút quả nữa? Dạo một vòng cũng không tìm thấy, lại dừng chân trước một căn nhà cuối phố, hân vừa bước vào đã có một người mang dáng dấp quân sự tiến lên chấp tay thi lễ: “Cửu gia đã về! Cửu gia, lần buôn bán này quả có phần vượt xa!”

Mộ Dung Thầm gật đầu với ông ta, lại chỉ vào Trạm Lam rồi nói: “Đây là phu nhân.”

Người quản lý lui lại mấy bước hành đại lễ với Trạm Lam, rồi đứng thẳng dậy vừa hoảng hốt vừa vui mừng thốt lên: “Cửu gia cưới vợ, hỷ sự trọng đại như thế này, sao cũng không báo cho nơi đây một tiếng! Tuy là biệt viện kinh thành, phận bề tôi cũng lo được mười mấy bàn để chúc mừng!”

Mộ Dung Thầm quả nhiên tâm trạng hôm nay cực vui vẻ, khê cười thành tiếng: “Để hôm khác bàn sau.”

Dứt lời, hân ý tứ sâu xa liếc Trạm Lam một cái, Trạm Lam vội đưa mắt giả bộ lảng sang chỗ khác, ý cười trong mắt Mộ Dung Thầm làm thế nào cũng không giấu được, “Đi nào, mang một xâu mút quả đến đây.”

Người quản sự đơ ra.

Trạm Lam vội vàng túm tay áo Mộ Dung Thầm, hân nhướng mày nhìn sang, dưới ánh nền đáng vẻ giận dỗi oán trách của nàng còn động lòng người hơn ánh trăng ngoài kia ba phần, mắt phượng híp lại, một câu cũng không nhắc đến nữa.

5. Chương 5

Vào phòng chỉ còn hai người, TrạM Lam nghiêng đầu gọi hắN: “Cửu gia?”

Mộ Dung ThầM ngồi bên bàn rót chén trà nóng đang uống, nghe vậy liền đặt chén xuống, nhúu mày nhìn nằNg, ngắM nằNg một lúc, rồi điềM đậm lên tiếNg: “Đây là nơi ta bố trí từ ba năm trước, ban đầu, định khi nào cưới nằNg sẽ dùng.”

TrạM Lam chỉ muốn trêu hắN một lần, không ngờ lại dẫn đến câu nói này, nhất thời trái tim như mềm đi, lại e lệ ngượng ngùng, cắN cắNg môi đỏ hồng không nói nên lời.

Mộ Dung ThầM im lặng ngắM dáng vẻ thẹn thùng của nằNg, trong lòng cũng dịu mềm sáng rõ, đoạn nở nụ cười, vẫy tay với nằNg: “TrạM Lam, lại đây với ta.”

HắN không dùng “trắM”, dường như ra khỏi bức tường cung, trong chớp mắt đã quay trở lại ba năm về trước.

Vẫn còn tuyệt hơn ba năm trước, nằNg đã là thê tử được cưới hỏi đàng hoàng của hắN.

“Một năm nay trong cung... có hạn ta không?” HắN ôm nằNg đặt trên đầu gối, hôn lên khóe mắt nằNg, dịu dàng hỏi.

TrạM Lam cúi đầu không trả lời.

Mộ Dung ThầM hiểu rõ, lại bật cười: “Vẫn còn để bụng thế sao...” Tuy nói vậy, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập ý cưng chiều, hôn nhẹ lên tóc mai của nằNg, cánh tay càng ôm chặt hơn, thổi hơi nóng bên tai nằNg cất tiếNg hỏi: “Nếu được làm lại một lần nữa... nằNg vẫn sẽ gả cho ta chứ?”

TrạM Lam vui mặt trong lòng hắN, ánh mắt lấp lánh như những vì sao trong đêm đông nơi chân trời xa vợi, hắN không đợi nằNg trả lời, cúi đầu hôn nằNg, rồi lại hôn, TrạM Lam rủ mắt xuống che giấu ánh nhìn hoang liêu, hơi nghiêng đầu, lệ chưa kịp rơi khỏi khóe mắt đã lặng lẽ thấm vào vạt áo của hắN, đến khi ngắM đầu nằNg đã hé cười, nhẹ nhàng trả lời hắN một cách nghiêm túc: “Nếu là Mộ Dung ThầM, dù có làm lại mười lần, thiếp cũng gả.”

Năm đó, người thiếu niên cùng ánh trăng rơi xuống hậu viện, dưới tàng hoa dịu dàng yên tĩnh lặng ngắM nằNg, Mộ Dung ThầM, Thượng Quan Phong đời này chỉ nguyện gả cho chàng.

Yên lặng rất lâu, hắN bỗng ôm nằNg lên, tung người cùng nhào vào giường lớn trong phòng, sắc hồng bện cùng tơ sa dầy lên mấy tầng sóng, hắN siết chặt bờ vai mảnh khảnh của nằNg, ý loạn tình mê, nụ hôn dịu dàng lại điên cuồng, tay bên eo nằNg khéo léo cởi ra, luồn vào trong tìm kiếm.

“Đã nói rồi, không được nuốt lời.” HắN cắn vành tai nằNg, giọng nói cực nhẹ cực khẽ, giống như đang dề nén điều gì, quá mềm mại mong manh, chỉ cần hơi cao giọng là sẽ vỡ tan.

“... Thiếp không nuốt lời.” TrạM Lam vô cùng bình tĩnh khẽ đáp.

**

Một đêm mưa phùn rung chuối tây.

Đôi nến đỏ đã cháy mấy tấc, cả phòng ngập trong ánh lửa lúT, TrạM Lam khẽ tỉnh, đẩy đẩy người đang ôm chặt nằNg: “... Nên trở về thôi.”

Đêm xuân quá ngắn, Mộ Dung ThầM cả đêm thỏa sức điên cuồng, lúc này mỹ nhân trong lòng mà buồn ngủ thì thật tốt, tay không kiên nhẫn vươn ra vuốt lên mắt nằNg, muốn nằNg cùng mình ngủ thêm một lát. TrạM Lam lại sợ làm trễ giờ lên triều sớm của hắN, nói hết lời để đỡ hắN dậy. NằNg chống cái eo như sắp gãy lên, bò qua hắN muốn vào nhà xí, lại bị hắN một tay dề lại.

Khuôn mặt Mộ Dung ThầM nghiêm nghị, vươn tay cẩn thận vuốt lại đồng chắn ngổn ngang, tìm tấm lụa trơn màu trắng tối qua lột dưới thân nằNg, khều bằng đầu ngón tay, lại giống như chạm phải ánh dương, giờ ra trước mặt nằNg, tỉ mỉ ngắM nhìn những đóa mai đỏ bên trên, còn trắng trợn nhướNg mày cười khe khẽ.

“Đêm qua vì phu khó cầm được lòng, không tránh khỏi có phần lỗ mãng, vẫn mong phu nhân rộng lượng bỏ quá cho.” Hấn nghiêm túc mà dịu dàng, dường như thật sự rất áy náy, trong ánh mắt kia một chút ý tứ cảm thông cũng chẳng có, rơi trên bờ vai trắng như tuyết của nàng, lại giống như lưu luyến chân tình...

Trạm Lam xấu hổ không biết trốn đâu, kéo chăn che trùm mặt không chịu lộ ra, Mộ Dung Thâm vui sướng cười sang sảng, ôm cả người lẫn chăn vào lòng.

Người quân sự rất lạnh trí, đồ ăn sáng đem vào cùng với đồ ngọt, lớp kẹo gừng dày dặn bọc lấy quả sơn tra tròn tròn, đan cùng đường phèn, trông không khác lắm so với xôi mít quả thật sự. Mộ Dung Thâm gấp một cây vào bát nàng, rồi tự mình nếm một cây, sơn tra chua ngọt, hẳn trước giờ chưa từng ăn thử, vừa cắn trong miệng đã không kìm được khẽ nhủm mảy.

Trạm Lam lấy khăn che miệng, hấn nhìn nàng, hai người chỉ cách nhau một chiếc bàn nho nhỏ, cùng nhìn nhau cười, trong khoảnh khắc cuộc đời chỉ như một giấc mộng, thực giống một đôi phu thê giản dị bình thường.

6. Chương 6

Ba tháng trong chớp mắt đã sắp trôi qua, Đức Ngôn phát hiện hoàng hậu nương nương đóng cửa tự giam tội, dường như quả thật đã thông suốt chút gì đó, tuy vẫn kiếm lời trầm lặng, nhưng lại không hề giống với trước đây, nếu nói trước kia tĩnh lặng như băng tuyết, thì hiện tại lại giống như ngọc trong suốt, cả người từ trong ra ngoài đều lồng lẩy rạng rỡ.

Kỳ lạ nhất là mấy đêm nay hoàng hậu nương nương không cần người hầu túc trực cả đêm, hơn nữa mỗi đêm đều nghỉ sớm như vậy, có lúc thậm chí ngay cả bữa tối cũng không dùng, luôn đuổi người hầu ra ngoài từ rất sớm.

“Nương nương.” Hôm nay Đức Ngôn đích thân mang cơm vào hầu hạ nàng, “Người mấy ngày nay hình như đã gầy đi nhiều, ăn nhiều một chút mới tốt.”

Trạm Lam mặt ửng hồng, khẽ gật đầu. Mỗi ngày đều phải vội vàng chạy về trước buổi lên triều sớm, đêm xuống hấn lại làm loạn hung hăng như thế, nàng cũng cảm thấy mấy ngày gần đây rất buồn ngủ.

Đức Ngôn nhìn nàng cúi đầu đỏ mặt, thăm nghi ngờ, vừa suy nghĩ, vừa múc bát cháo cá diếc rau thơm mà nhà bếp nấu riêng cho nàng, không ngờ cháo cá vừa dâng tới trước mặt, liền thấy hoàng hậu nương nương che mũi nôn khan...

Đức Ngôn kinh hãi, bên cạnh đã có người hầu chạy như bay truyền ngự y tới, Trạm Lam tựa lên chiếc gối màu vàng rực, cách bức màn che khăn lụa đưa ra để ông ta bắt mạch, một lát sau chỉ nghe ngự y không kìm được vui sướng đồng dạng kính cẩn cung chúc: “Chúc mừng hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương, đây là mạch hỷ!”

Đức Ngôn đứng bên cạnh thoát đầu vui mừng khôn xiết, nhưng ngay lập tức mặt đã trắng bệch, cả người tê liệt ngã xuống đất... Hoàng hậu nương nương giam trong cung đóng cửa ba tháng, hoàng thượng chưa từng đặt chân vào một bước, sao lại có thể mang thai hơn một tháng?!

**

Đức Ngôn có thể nghĩ ra, mọi nơi trong cung đương nhiên cũng có thể nghĩ ra ngay từ đầu.

Nhóm thái giám quản lý phòng kính sự bị thái hậu bắt lại trước tiên, căn cứ vào sổ sách mà đối chiếu, xác định nhiều lần rằng lần cuối cùng hoàng thượng đến Phượng Tường Cung là từ ba tháng trước.

Lại bắt đám canh phòng Phượng Tường Cung mang đi đánh, không một ai nhìn thấy có người đàn ông khả nghi nào bước vào, nhưng hoàng thượng tuyệt tới cũng chưa từng giá lâm.

Thái hậu nương nương đích thân dẫn người đến Phượng Tường Cung, hùng hổ trối Đức Ngôn cùng đám người hầu lại.

Trạm Lam xuống giường ngênh đón, quỳ gối trước thái hậu xin tha thứ.

Thái hậu cực kỳ tức giận, vỗ bàn phần nộ mắng: “Đại Dạ Quốc từ khi khai quốc đến nay chưa từng xảy ra chuyện nào như nhót như vậy! Hoàng thượng đối đãi Thượng Quan gia các người còn muốn thế nào nữa? Thượng Quan Phong nhiều lần phạm thượng, chọc giận Thánh nhan, nữ nhi hần nuôi dạy, lại làm ra cái chuyện đề hèn này!” “Nô tỳ không có.” Trạm Lam bình tĩnh khẽ đáp, “Chuyện triều đình nô tỳ không dám can dự, cũng không có cách nào để can dự, nhưng nô tỳ dám thề với Phật tổ Bồ Tát, đứa trẻ này là của Mộ Dung Thâm... chàng biết rõ.”

Là đứa trẻ mà Mộ Dung Thâm trao cho nàng, nơi sân viện đã cưới nàng, động phòng hoa chúc, hần gọi nàng là phu nhân, cho dù là vì lý do gì, đây cũng là đứa trẻ mà Mộ Dung Thâm đã trao tặng nàng.

“Con tiện nữ người còn dám chối cãi!” Thái hậu xông lên hùng hổ tặng nàng một cái tát, hai bà nhũ mẫu lập tức tiến lên bắt nàng lại, giam nàng vào phòng trong.

Trạm Lam nằm trên chiếc giường nhỏ cạnh cửa sổ, vẻ mặt cay đắng, người cứng như khúc gỗ. Một lát sau cửa khẽ kêu một tiếng, Trạm Lam đột nhiên chống người dậy nhìn ra phía sau, quả nhiên không phải là người nàng mong mỏi.

Đức Ngôn được thả về, lặng lẽ đến trước mặt nàng quỳ sụp xuống, cúi đầu khẽ gọi: “Nương nương.”

Trạm Lam ngồi dậy, dờ dẫm nhìn cô.

Thái hậu nổi cơn thịnh nộ như vậy, Đức Ngôn dù không bị thiên đao vạn quả [1], cũng tuyệt không thể được như hiện tại, ngay cả một cọng lông cũng không hề bị thương, trở lại bên cạnh nàng. Nếu cô ấy đã trở về, vậy thì người thả cô ấy nhất định còn tôn quý hơn thái hậu nương nương.

Trong hoàng cung này, tôn quý hơn cả thái hậu nương nương, chỉ có người ấy.

Người thả Đức Ngôn về, vận y phục đại thái giám hầu hạ, dáng vẻ hòa nhã, hành lễ với Trạm Lam, hơi lộ mặt rồi lui xuống. Trạm Lam nhớ lại cách đây không lâu, người này cũng mỉm cười như vậy, chấp tay nói với nàng: “Cửu gia cưới vợ, hỷ sự trọng đại như thế này, sao cũng không báo cho nơi đây một tiếng! Tuy là biệt viện kinh thành, phận bề tôi cũng lo được mấy bàn để chúc mừng!”

“Đức Ngôn,” Trạm Lam nghe thanh âm của mình, khẽ bay như tơ liễu trong gió, “Chàng... có thể gặp ta lần nữa không?”

Dù cho tất cả đã kết thúc, một chút chân tình cũng chẳng còn, liệu có thể để nàng gặp lại một lần nữa ? Nàng có lời muốn nói với hần.

***

[1] thiên đao vạn quả: chỉ hình phạt tội ác nghiêm trọng, có chết cũng không thể đền tội. Từng nhát đao róc lên cơ thể cho đến chết.

7. Chương 7

Đức Ngôn cúi đầu, lệ tuôn lã chã xuống đất, lắc đầu chỉ khóc không thốt nên lời. Hoàng thượng gọi cô ra, muốn cô chuyển lại cho hoàng hậu nương nương từng câu từng chữ như cửa vào tim, cô nghe tưởng chừng cõi lòng vỡ vụn, đối diện với hoàng hậu nương nương, một chữ cũng không nói ra được.

Trạm Lam như đi trên mây, chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh, co rúm trên chiếc giường nhỏ, cuộn người lại mà hai hàm răng vẫn run rẩy đập vào nhau. Đức Ngôn quỳ xuống giúp nàng kéo tấm chăn lụa lên, vừa khóc vừa dập đầu: “Nương nương, xin Người hãy nghĩ cách mời Thượng Quan đại nhân đến cầu xin! Nương nương!”

Trạm Lam không lên tiếng, nhắm chặt mắt lại.

Phụ thân lúc này chỉ e thân mình còn chưa lo xong.

Đức Ngôn sẽ không biết, trên đời này người hiểu rõ mọi chuyện gần như đã chết rồi, còn sót lại cũng chẳng sống được bao lâu — Tiên đế băng hà, từng để lại di chiếu, muốn truyền ngôi cho Tam hoàng tử, sau khi Mộ Dung Thâm dấy binh bao vây thành, đăng cơ xưng đế, di chiếu đó chưa hề ban bố, nhà Thượng Quan xanh mắt chứng kiến Tam hoàng tử vì tội mưu phản mà bị chém đầu tịch thu nhà cửa, liền đem di chiếu giấu đi.

Ngày đại hôn của nàng, mẫu thân vừa khóc vừa ôm nàng, cầu xin phụ thân mang di chiếu đó dâng cho Mộ Dung Thâm: “Hoàng thượng muốn Trạm Lam nhập cung, chẳng qua chỉ là lấy Trạm Lam làm vật khổng chế lão gia mà thôi, hấn sợ di chiếu đó một ngày kia được ban bố thiên hạ, người đời sẽ bàn tán ngôi vị này của hấn danh bất chính ngôn bất thuận, lão gia hãy dâng di chiếu cho hấn đi, đổi lại xin hấn buông tha cho Trạm Lam nhà chúng ta!”

“Hồ đồ!” Thượng Quan Phong mặt trắng bệch gần giọng quát thê tử, “Bây giờ ta giao di chiếu ra, chỉ sợ Trạm Lam ngay cả hoàng cung cũng không cần phải vào, trong chớp mắt thôi sẽ cùng cả nhà Thượng Quan ta bị chém đầu tịch thu tài sản!”

Mẫu thân nàng không phải là người phụ nữ bình thường, lau nước mắt run rẩy nói: “Vậy lão gia đã từng nghĩ đến chưa, Trạm Lam vào cung bơ vợ không nơi nương tựa, chỉ cần một sơ xuất thôi, bị vu cáo hãm hại lại càng thêm tội, hoàng thượng cũng có thể tìm được lỗi sai, giáng tội xuống, đến lúc đó cả nhà đều bị tịch thu tru di tam tộc, di chiếu rồi cũng sẽ bị hấn tìm ra!”

Phụ thân bị chất vấn á khẩu không nói được gì.

Trạm Lam khi ấy hỷ phục trang sức đã xong xuôi, ngồi trước bàn trang điểm im lặng nghe phụ mẫu tranh luận, mở miệng khẽ nói: “Con gái sau khi vào cung sẽ ra sao cũng thể không biết được, nhưng trước mắt nếu như cự hôn, tức là kháng chỉ, lập tức sẽ bị tịch biên tru di tam tộc. Cha, nương xin đừng nói nữa, con gả.”

Nàng lúc đó thâm nghĩ chỉ cần nàng vẫn theo khuôn phép cũ, còn có thể bị bắt lỗi tru di cửu tộc sao?

Huống hồ, người hàng đêm treo tường đến gặp nàng, người khẽ cười với nàng cách tàng hoa dáng vẻ như ngọc, người lặng lẽ ngắm nàng bên ngoài cửa sổ, đôi vai đắm chìm trong ánh trăng, chắc chắn có tình cảm với nàng, dù cho tình cảm ấy chỉ là đôi phần.

Là nàng mơ mộng hão huyền, cứ tưởng rằng thiên hạ này không ai bằng mình, cứ tưởng rằng người thân làm hoàng đế, trong tim họa chăng vẫn còn sót lại đôi chút tình cảm.

**

Đêm trăng.

Một đỉnh kiệu rủ che màn ảm đạm, biến mất không một tiếng động, dừng ngoài cổng chính Phượng Tường Cung.

Đức Ngôn rơi lệ giúp Trạm Lam chải đầu, sau đó An công công dẫn người đi vào, tuyên đọc thánh chỉ phế hậu, rồi lấy kim bài của hoàng hậu trong nội thất mang đi.

Trạm Lam đứng bên cửa sổ rơi đầy ánh trăng, tĩnh lặng, thần sắc không đổi.

An công công rời bước cuối cùng ra khỏi Phượng Tường Cung, trước khi đi ngập ngừng hỏi nàng: “Nương nương có lời nào muốn nô tài truyền lại tới hoàng thượng không?”

Trạm Lam từ trong ánh trăng quay đầu khẽ hỏi: “Có thể giúp ta gặp chàng một lần?”

Nụ cười của An công công khó nén sự thương xót, khẽ đáp lời nàng: “Nương nương, xin đừng làm khó nô tài.”

Hấn không muốn gặp nàng, lần cuối cùng cũng không gặp.

Trong lớp tay áo rộng, bàn tay mảnh khảnh đặt lên chiếc bụng hầy còn phẳng lì, Trạm Lam im lặng rất lâu, khẽ cất giọng: “Vây thôi không có chuyện gì nữa, công công đi đi, sau này không hẹn gặp lại.”

An công công thở dài, quỳ xuống hành đại lễ chuẩn mực với Trạm Lam, khom người lui ra ngoài.

8. Chương 8

Đi thẳng tới cửa đại điện lộng lẫy đầu tiên, An công công mới thu lại cảm xúc phức tạp hiềm thấy, nghiêm mặt lại, bước vào thưa lời.

Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương, thần sắc thoát nhìn vẫn giống như mọi ngày, nhưng An công công đã theo hầu hần từ khi hần vẫn còn là Cửu hoàng tử thất thế cho đến nay, làm sao có thể không nhìn ra được, lòng lại không nở, quỳ xuống khẽ bẩm: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương — phế hậu đã nhận thánh chỉ, tước kim bài, đang đưa ra khỏi cung.”

“Ừ.”

“Vừa nhận được thông tin bẩm báo, mấy vị ngự sử đại nhân được biết hoàng thượng vẫn chưa ban tội chết cho phế hậu, cảm thấy không phục nên muốn lên tiếng nhắc nhở.”

“Ha,” Mộ Dung Thầm cười khẩy một tiếng, “Đợi đến khi bọn họ biết hoàng hậu một cọng lông cũng không bị thương, lại được trở về Thượng Quan gia, chỉ e lại càng không phục?” Rõ ràng hần đang cười, nhưng cả đại điện trong nháy mắt đã lạnh đi mấy phần, chỉ nghe hần chậm rãi nói: “Trẫm muốn xem xem, đám ngự sử cương ngạnh miệng đầy lễ nghĩa liêm sỉ quý cử tổ tông này, làm thế nào có thể bày ra cái bộ dáng liêu chết can gián tiên đế nhốt trẫm lại năm đó, vạch tội vị thừa tướng trước kia đã từng bắt tay xúi giục họ... Thượng Quan Phong, trẫm muốn lão ta gieo nhân nào gặt quả ấy, chết không nhắm mắt.”

Hần nói rất nhẹ nhàng, trong đại điện lặng như tờ có thể nghe thấy tiếng kim rơi, có một luồng sát khí vô tình rét lạnh. Nếu chỉ là nghịch thần cầm di chiếu trong tay, thực ra hoàn toàn không cần phải như vậy... An công công trong lòng rất rõ hần đang hận điều gì, người con gái xinh đẹp tỉnh lặng kia, sao cứ phải mang họ Thượng Quan? Ông càng không dám cử động, quỳ nguyên tại chỗ, một lát sau chỉ nghe tiếng chén trà khẽ vang, mới ngẩng đầu lên thưa: “Đêm đã khuya, xin hoàng thượng hãy nghỉ sớm.” Ông tuyệt không dám nói đã thức trắng đêm mấy ngày nay, cơ thể Người e rằng không thể chịu được nữa.

Mộ Dung Thầm “ừ” một tiếng, “Nàng có lời nào muốn người chuyển lại cho trẫm không?”

Nhận ra khẩu khí khang khác trong lời nói tưởng như vô tình của hoàng thượng, An công công quỳ xuống rồi mới trả lời: “Ban đầu nói có, về sau... nương nương nói muốn gặp hoàng thượng một lần, nô tài không dám làm chủ, nương nương lại nói: vậy thôi không có chuyện gì.”

Mộ Dung Thầm lại uống hai ngụm, đoạn đặt chén trà xuống, mím môi mỉm cười, khẽ phất tay, An công công nín thở trầm ngâm bò dậy từ trên mặt đất, cẩn thận khép cửa lại rồi lui ra ngoài...

“Mở ra.” Vị hoàng đế trẻ tuổi ngồi trên ngai vàng cao cao điềm đạm lên tiếng: “Đêm nay ánh trăng thật đẹp.”

Trong đại điện vô cùng yên tĩnh, bút son dừng giữa không trung không biết đã qua bao lâu, bỗng “tách” một tiếng rất khẽ, giọt mực đỏ thấm đọng trên ngòi bút, rơi xuống bản tấu chương hầy còn chưa phê duyệt chữ nào.

**

Mười năm sau.

Mộ Dung Thanh tan học chạy về nhà gọi oang oang: “Nương! Thầy giáo nói hoàng đế trên kinh thành đã băng hà!” Lúc cậu kể, toét miệng cười vô cùng vui vẻ, đến khi nhìn thấy nương sẩy tay làm vỡ mấy cái bình hoa, bỗng thấy hơi ngượng ngùng sờ mũi, “Nương, hài nhi không có ý bất kính đâu.”

Trạm Lam lấy khăn bao tay lại, thu dọn đồng đồ võ, lúc đứng dậy đã điềm tĩnh khẽ nở nụ cười, Mộ Dung Thanh trước giờ luôn rất thông minh, lập tức dính chặt vào mẫu thân làm nũng, Trạm Lam hơi đẩy cậu, cuối cùng cảm thấy không ổn: “Dẫu sao vẫn là... quốc tang, tuy chúng ta cách kinh thành khá xa, cũng không thể cần rõ như vậy được.”

Thầy giáo cũng nói y như thế, Mộ Dung Thanh chống cằm, con người đảo qua đảo lại, nhưng vẫn không hề có vẻ thương xót.

Trạm Lam nhìn con trai thật lâu, thở dài: “Được rồi, đi viết hai trang chữ đi con, nương đi làm cơm.”

Mộ Dung Thanh đáp dạ, chạy bình bịch về phía thư phòng, lại không biết vì sao liền lùi trở về, bám lấy cửa nghiêng đầu hỏi: “Nương cũng là người kinh thành, nương đã nhìn thấy hoàng đế chưa?”

Trạm Lam đang thêu chiếc khăn màu xanh nhạt, nghe vậy cũng không ngẩng đầu, chỉ nói thấy thì thấy rồi: “Nhưng đã qua lâu lắm rồi, sắp quên gần hết.”

“Thế còn hoàng hậu nương nương?” Trẻ nhỏ nặng lòng hiếu kỳ, “Vì sao thầy giáo nói hoàng đế hoang đường? Mộ chôn y phục cùng di vật là cái gì? Vì sao hoàng đế không lập một hoàng hậu khác, lại muốn cùng hợp táng với mộ chôn y phục và di vật?”

“Tìm đâu ra nhiều câu hỏi như vậy?” Trạm Lam đặt khăn xuống đích thân tóm cậu vào thư phòng, “Đợi khi nào con lớn rồi thì sẽ biết, những chuyện trên đời này, có rất nhiều chuyện không thể hỏi, cũng có rất nhiều chuyện không cần hỏi, còn có nhiều chuyện... chẳng thà đừng hỏi.”

“... Ồ.”

— End —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-hoi>